CRAIOVA. Niţă (echipament de culoare închisă), bine găsit de pasa lui Oblemenco, marchează, cu dezinvoltură, al doilea gol al liderului campionatului. (Fază din meciul Universitatea — Sportul studenţesc, 3—1).

Foto : Virgil ONESA

FOTBALIŞTI RUTINAŢI ÎN AMBELE TABERE, DAR...

Deşi e venită în Divizia A doar de un an, se poate afirma că C.S.M. Reşiţa este o echipă cu destulă experienţă. Mai mult, **Georgevici, Beldeanu, Nestorovici** şi, mai ales, **Voinea** au ani destui în primul eşalon. Cît priveşte pe F.C. Constanţa, lucrurile sînt şi mai limpezi în această privinţă.

Şi totuşi, cum este folosită experienţa competiţională a unora dintre jucătorii acestor formaţii? **La C.S.M. Reşiţa, punctele de sprijin în această direcţie ni se par a fi Georgevici şi Kiss, Beldeanu, Nestorovici şi Voinea.** Dar duminică, trei dintre aceste „piese" au fost în zi slabă. **Georgevici** şi **Kiss** au greşit prin plasamentul lor defectuos, la golul al doilea, dar ei au fost, totuşi, printre cei mai buni din echipă. Au încercat să calmeze jocul, să-l limpezească, dar de la mijloc, cu regularitate, fazele se rupeau pentru că **Beldeanu** a fost extrem de nervos, pus pe harţă şi joc dur, iar lîngă el **Puşcaş** nici nu s-a văzut. În atac, anonimatul în care s-au complăcut **Voinea** şi **Nestorovici** (ei ni s-au părut epuizaţi ca într-un final de campionat) au privat echipa de forţa sa de pătrundere. Lipsa lor de prospeţime şi clarviziune s-a răsfrînt negativ şi în jocul extremelor, unde eforturile singulare ale lui **Florea** (în prima repriză) s-au năruit de fiecare dată.

La F.C. Constanţa, apărarea este compartimentul cel mai... rodat. „Mijlocul", nici el nu duce lipsă de experienţă, mai ales după venirea lui **Vigu**, iar în atac, din cei folosiţi duminică, **Mărculescu** (24 de ani) şi **Negoescu** (22) sînt cei mai... cruzi. Ceilalţi, **Lică, Tănase, Caraman** şi **Oprea** au atîtea şi atîtea campionate la activ. **Ni se pare, însă, că F.C. Constanţa are un nucleu de bătrîni** (ca activitate competiţională şi nu ca vîrstă) **de mare utilitate: Antonescu, Vigu, Constantinescu** — duminică, acesta a fost o plăcută surpriză ca maturitate tactică — şi **Tănase. Apărarea a ascultat dirijările lui Antonescu, jucător echilibrat, sobru** (mai puţin protestele la acordarea penalty-ului!); **la mijloc, Vigu, puţin retras, şi Constantinescu** (marcaj strict la Beldeanu) **au depus un travaliu considerabil şi util, iar ofensiva, în ideea contraatacurilor, l-a avut ca prim solist pe Tănase. În jurul acestora, F.C. Constanţa şi-a strîns rîndurile şi a obţinut o victorie preţioasă**, a cărei strălucire au estompat-o „tragerile de timp", protestele şi unele faulturi.

Duminică, la Reşiţa, experienţa s-a aflat în ambele echipe. Victoria, însă, a fost decisă de forma sportivă, capitol la care constănţenii au fost superiori.

Constantin ALEXE

TEMA NOASTRĂ, ÎN ETAPA A 6-a:

JUCĂTORII CU EXPERIENŢĂ AI FORMAŢIILOR DIVIZIONARE A ŞI PONDEREA LOR ÎN COMPORTAREA DE ANSAMBLU A ECHIPEI

În numărul trecut al revistei noastre, am consacrat aceste două pagini „noului val" divizionar A, jucătorilor care au debutat de curînd în primul eşalon valoric şi care aspiră la titularizarea în formaţiile respective.

De data aceasta, în partidele etapei a şasea, redactorii noştri au urmărit o altă temă, opusă, într-un fel, celei din etapa precedentă.

Ei au avut în obiectiv comportarea unora din jucătorii cu mare experienţă din echipe, aportul lor în evoluţia de ansamblu a „unsprezecelui din care fac parte. Evident, prin JUCĂTORI CU EXPERIENŢĂ n-am înţeles numai jucători în vîrstă, ci i-am înglobat şi pe unii care, deşi mai tineri, activează de mulţi ani în Divizia A, au o îndelungată prezenţă în jocurile de campionat.

În comentariile din aceste pagini aşadar, despre ponderea fotbaliştilor cu experienţă în randamentul formaţiilor lor, în duminica celei de-a şasea etape.

UN DECALAJ DE COMPORTARE HOTĂRÎTOR...

Rezultatul meciului de la Craiova şi, evident, victoria meritată a studenţilor locali îşi au explicaţii care, obiectiv privind lucrurile, ţin de plusul de valoare şi de maturitate competiţională, favorabile la ora actuală, formaţiei antrenată de cuplul **C. Cernăianu — C. Oţet**. Plecînd de la o astfel de consideraţie fundamentală şi încercînd a întregi aprecierile, făcute pe marginea acestui veritabil derby al precedentei etape, ni se pare interesant a reţine faptul că, în confruntarea de forţe din teren, aportul diferit al jucătorilor cu experienţă din cadrul celor două echipe studenţeşti s-a dovedit pînă la urmă, hotărîtor.

De o parte, la Universitatea Craiova, „cvintetul consacraţilor". **Boc — Deselnicu — Strîmbeanu — Ţarălungă — Oblemenco** a acumulat, însumînd notele individuale, un număr de 43 de puncte. De cealaltă parte, cinci-ul de bază al Sportului studenţesc, **Suciu — Tănăsescu — I. Constantin — O. Ionescu — Moldoveanu**, numai 34 de puncte, ceea ce reprezintă un însemnat decalaj pe planul comportării între principalele nuclee valorice ale celor două formaţii. Lucru confirmat, de altfel, de însăşi realitatea jocului, care ne-a oferit în desfăşurarea sa, suficiente şi elocvente elemente de analiză comparativă.

Aşa de pildă, referindu-ne la compartimentul apărărilor imediate, va trebui să observăm că, în timp ce **Deselnicu** şi **Boc** (primul cotat cu o notă mică pentru nesportivitate) şi-au adus o contribuţie hotărîtoare la succesul echipei lor, fiind doi veritabili piloni în defensivă şi principali animatori ai spiritului ofensiv al echipei. În apărarea Sportului studenţesc, doar **Suciu** şi-a onorat, integral cartea de vizită, prin numeroase intervenţii salvatoare, depăşindu-l net pe **Tănăsescu**, actualmente unul dintre candidaţii la postul de fundaş lateral dreapta al naţionalei. La mijlocul terenului, craiovenii au avut în **Strîmbeanu** un excelent om de echipă şi un coordonator inspirat, ceea ce n-a reuşit să fie nici un moment, de la introducerea sa în formaţie, bucureşteanul **Ion Constantin**. În sfîrşit, în atac, vigoarea ofensivă şi eficacitatea lui **Oblemenco** şi **Ţarălungă** (fiecare autor al cîte unui gol) s-au ridicat cu mult peste realizările obţinute de **O. Ionescu** şi **Moldoveanu**, aceştia din urmă rămînînd deficitari şi sub raportul sarcinilor ce le reveneau în organizarea defensivei proprii.

Iată deci cum diferenţa de comportare, considerată la nivelul jucătorilor consacraţi din cadrul celor două formaţii, şi-a spus cuvîntul în evoluţia de ansamblu a acestora şi, mai mult chiar, în stabilirea, în final, a echipei învingătoare.

Mihai IONESCU

MAI VÎRSTNICII SÎNT... TINERI!

Într-un meci în care se înfruntă două echipe tinere, cu destul de puţini jucători capabili să înfrunte rigorile Diviziei A, rolul jucătorilor cu experienţă apare, parcă, mai pregnant decît în alte dispute.

Meciul Politehnica Timişoara — „U" Cluj a stat, de fapt, în puterea jucătorilor cu experienţă. Ei nu sînt prea mulţi în lotul celor două echipe studenţeşti, dar acest lucru reliefează şi mai mult importanţa fotbalistului matur în viaţa unei echipe care îşi caută făgaşul („Poli") şi în aceea a unui **team** care încearcă, cu ultimele puteri, să rămînă pe linia de plutire („U").

„U" a rezistat timp de o repriză, în primul rînd prin efortul mai bătrînului său component **Pexa**, revenit în fruntea ultimei linii defensive. El a fost cel care a ordonat spaţiile şi le-a îngustat ori de cîte ori a fost nevoie. În stînga şi în dreapta lui, **Matei** şi **Poraţchi** au depins în primul rînd de indicaţiile „bătrînului **Pexa**". Şi aşa cum în urmă cu cîţiva ani cuplul **Pexa — Solomon** a reuşit să dea un stil întregii echipe clujene, tot aşa astăzi, **Pexa**, rămas singur (**Remus Cîmpeanu** continuă să fie, de fapt, un jucător tînăr şi... avîntat, în ciuda vîrstei), reprezintă oarecum singurul reper de echilibru în sînul formaţiei conduse, în ultimul timp, de **Silviu Avram**.

În tabăra cealaltă, rolul jucătorului cu experienţă a apărut şi mai clar. Introducerea lui **Surdan** în locul lui **Covalcic** a limpezit mult jocul echipei timişorene. Internaţionalul a potolit zbaterea mingii, readucînd linia dreaptă în circulaţia balonului. Sub imboldul lui, tinerii săi parteneri au reuşit demarcări mai bune, stimulaţi poate de verva deosebită a celui care, aşa cum s-a susţinut acum două săptămîni intenţiona să abandoneze fotbalul. Spre deosebire de oponentul său de pe partea dreaptă — **Bojin** — vizibil jignit de faptul că **Rimneanţu** i-a fost preferat în vîrful liniei de atac, **Surdan** a făcut o demonstraţie de polivalenţă, reuşind să fie un extrem stînga pe toată lăţimea frontului, ceea ce **Bojin** nu s-a gîndit să facă — dacă a vrut să arate că este un jucător nedreptăţit.

În fotbalul nostru se constată mereu că jucătorii capătă o adevărată armătură psihică în finalul carierei, după mulţi ani de şovăială, ca să nu spunem altceva. Iată de ce n-ar fi rău să „reconsiderăm" vîrsta unora dintre jucătorii noştri, renunţînd la etichetele formale care opresc în mod nejustificat — deseori — o evoluţie nici pe departe încheiată...

Ioan CHIRILA

ADAM ŞI DUMITRIU, SAU „TINEREŢE FĂRĂ BĂTRÎNEŢE"...

În derby-ul feroviar disputat duminică la Cluj decanii de vîrstă s-au numit **Adam** şi **Dumitriu II**. Şi nu întîmplător cei doi căpitani de echipă **Mihai Adam** (33 de ani) şi **Emil Dumitriu** (31 de ani) au fost oamenii de bază ai celor două formaţii. Aceşti jucători, cu vasta experienţă şi talent relevat de-a lungul anilor, au dovedit şi duminică ce aport poate aduce jucătorul serios, cu viziune şi dăruire în joc.

Mihai Adam şi **Emil Dumitriu** au fost de departe personalităţile jocului de la Cluj. Dar nu subordonînd eforturile tuturor în favoarea lor, ci declanşînd în principal dinamica majoră. Desigur, dintre cei doi, clujeanul are o bucurie în plus, acum, datorită rezultatului final şi, mai ales, sincronizării cu jocul coechipierilor lui mai tineri. **Mihai Adam**, cel care a fost cîndva golgeterul ţării, a înscris duminică toate cele trei goluri ale feroviarilor clujeni. Cu un deosebit simţ tactic şi rafinament tehnic, cu o prezenţă marcată la toate acţiunile ofensive ale „11"-lui clujean în care el a reuşit să cristalizeze superior atîtea ambiţii şi eforturi. Şi **Dumitriu II** a încercat aceste sarje de ambiţie şi talent, a venit chiar de foarte multe ori în preajma propriului careu să ajute defensiva, dar şi să procure (el!) mingi pentru atac, însă spre nefericirea sa, mai tinerii săi colegi de echipă, talentaţi cum au demonstrat-o de atîtea ori, au manifestat apatie sau o vizibilă scădere de formă. Duminică cei doi „şefi de orchestră" din jocul de la Cluj au reprezentat într-un fel şi o ştafetă a generaţiilor. **Adam** a conlucrat de minune cu mai tînărul **Vişan** (21 de ani), **Dumitriu II** a încercat să facă acest lucru, dar zbuciumul său nu a găsit ecou, chiar dacă **M. Stelian** a reuşit un final mai activ.

Sigur, dincolo de cei doi, fiecare echipă a mai numărat şi alţi jucători cu „vîrstă" în fotbalul nostru. **Iar din acest punct de vedere Rapid apărea, indiscutabil, avantajată.** Pentru că echipa din Giuleşti număra, în primul rînd un **Răducanu**, şi un **Neagu**, nume de rezonanţă, ca să nu-i amintim şi pe ceilalţi care, deşi tineri, au „îmbătrînit" deja în distribuţia primei divizii. Dar **Răducanu** şi-a permis o zi lejeră, plină cu atît de criticatele „numere personale", iar **Neagu**, a fugit de efort şi, fireşte, s-a numărat printre figuranţii de rînd ai meciului.

„11-le clujean" numără şi el cîţiva jucători cu vechi state în formaţia C.F.R.-ului. **Petrescu, Dragomir, Ţegean** şi puseseră umărul la ascensiunea acestei echipe încă de acum şapte ani cînd dr. **Constantin Rădulescu**, a preluat-o. Jucători fără nume prea mare, dar cu o seriozitate totală, de altfel, elementul fundamental în explicaţia diferenţei de atitudine şi realizări din derby-ul feroviar.

Mircea M. IONESCU

CU PLUS ŞI CU MINUS

Perfect a fost ilustrată de meciul disputat la Tg. Mureş tema acestor pagini. Şi asta pentru că jucătorii cu experienţă din cele două echipe, cei care meci de meci îşi aduc aportul la bunul mers al confruntărilor săptămînale, au avut şi de data asta un rol determinant (notat cu plus sau cu minus...) în stabilirea rezultatului.

Mai întîi despre partea băcăuană. Nu atît pentru că Sport club a condus — împotriva oricăror aşteptări — cu 2—0, la un moment dat, ci fiindcă jucătorii săi cei mai experimentaţi (este vorba de **Ghiţă** şi **Dembrovschi**) au avut un rol hotărîtor în jocul bun al formaţiei moldovene. Exemplul lor a fost un adevărat imbold şi pentru ceilalţi jucători, mai puţin experimentaţi, mai puţin cunoscuţi. Cu toţii şi-au unit eforturile şi au reuşit ca formaţia antrenată de **Costică** şi **Petrică Rădulescu** să presteze pe stadionul din Tg. Mureş un joc bun. În tot acest angrenaj, **Dembrovschi** a fost rotiţa nr. 1. S-a mişcat pe teren cu o uşurinţă de invidiat şi a condus balonul fără greş, dînd un adevărat recital de măiestrie fotbalistică. Ce păcat că nici o cameră de luat vederi nu a înregistrat jocul decarului băcăuan, pentru că execuţiile sale ar fi putut servi de minune celor ce învaţă fotbalul. Prestaţiile blondului jucător din Bacău au stat la temelia ambelor goluri ale echipei sale, în timp ce **Ghiţă** s-a ridicat ca o stavilă de netrecut, în repriza a doua, atunci cînd **Mureşan** şi colegii lui forţau victoria, salvîndu-şi culorile de la o înfrîngere ce putea fi mai grea.

Sport club a demonstrat încă o dată, la Tg. Mureş, cît de mare este rolul fotbaliştilor cu personalitate într-o echipă. Nu acelaşi lucru îl putem spune, însă, despre un alt jucător cu îndelungate state de serviciu, **Velicu...**

Roş-albaştrii, lipsiţi de binecunoscutul cuplu de fundaşi centrali **Ispir-Unchiaş**, au simţit pe pielea lor cît de mult contează cei doi în economia echipei lor. **Szekely** şi **Kiss**, cu toate că au încercat să-i înlocuiască, nu au reuşit întotdeauna s-o facă cu succes, apărarea echipei militare fiind, din această cauză, în repetate rînduri depăşită. Să mai adăugăm şi faptul că **Czako** care ne obişnuise cu reuşitele sale, de data asta — jucător cu îndelungată apariţie pe stadioane şi el — a fost uşor întrecut fie prin cursele tînărului **Pană**, fie de ţesătura de pase pe care o concepea şi o dirija **Dembrovschi**. Lipsiţi în apărare de un jucător care să contribuie la strîngerea rîndurilor, A.S. Armata l-a avut însă în linia de atac pe **Mureşan**. Cu binecunoscuta-i incisivitate, dublată de rutina atacantului care ştie ce să facă atunci cînd întîlneşte în calea sa spre gol adevărate „poziţii-arici", **Mureşan** a reuşit să conjuge eforturile tuturor celorlalţi înaintaşi ai formaţiei gazdă, să le dea un sens, — şi ajutat de **Bölöni**, un tînăr care de acum începe să aibă şi el rutina jocurilor de prima divizie — să reuşească pînă la urmă obţinerea victoriei.

Iată, dar, cum poate fi notat cu plus sau cu minus, aportul adus de jucătorii cu experienţă în meciul de la Tg. Mureş.

Mircea TUDORAN

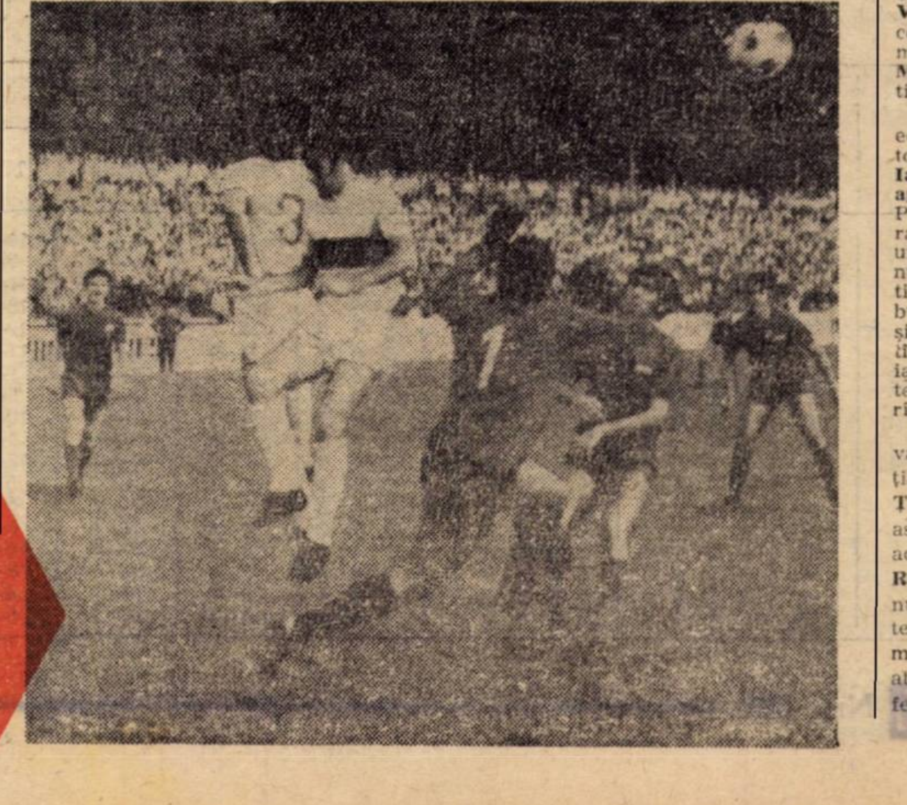

TG. MUREŞ. Cu cîtă impetuozitate se îndreaptă Ghiţă (nr. 1) spre balon! Pislaru pare speriat de hotărîta intervenţie a portarului din Bacău. (Fază din meciul A.S.A. — S.C.B., 3—2)

Foto : Şt. HARKO

BUCUREŞTI. Una din marile ratări ale lui Năstase! Deşi rămas singur în colţul careului de 6 m, atacantul bucureştean va scăpa mingea de sub control... (Fază din meciul Steaua — Poli. Iaşi, 4—1).

Foto : Paul ROMOŞAN

UN CĂPITAN DE ECHIPĂ BINE DISTRIBUIT DE ROL!

Deşi nu este unul din vîrstnicii formaţiei, **Dumitru** (n-a împlinit încă 24 de ani!) a fost duminică seara unul din pilonii pe care s-a sprijinit jocul bun al echipei Steaua. De altfel, ca o recunoaştere a meritelor şi a rolului său în „team"-ul militar, i s-a încredinţat şi banderola de căpitan al echipei. Cum s-a exprimat rolul său în teren? Dumitru a fost **un conducător lucid de joc**, a pasat precis şi — mai ales — eficient pentru cît mai buna continuare a fazei. Să nu uităm nici importanţa golului său din lovitură liberă în minutul 8, ceea ce a contat foarte mult în **stabilirea poziţiilor psihologice ale debutului de partidă.** În plus, tînărul căpitan de echipă ne-a dovedit că ştie să aprecieze obligaţiile ce decurg din această calitate, pentru că, la incidentele de pe parcursul partidei, **a intervenit prompt şi energic pentru potolirea spiritelor.** În atacul militar, **Pantea** s-a remarcat printr-o bună „prelucrare" a mingilor primite, prin **centrări oportune;** la una dintre acestea, Năstase a şi marcat. În acelaşi compartiment, **Iordănescu** a fost însă omul cel mai bun duminică, marcînd două goluri şi acţionînd tot timpul variat, orientat, iniţiind acţiuni colective sau luînd acţiuni pe cont propriu, care au semănat panică în apărarea adversă. Ceilalţi jucători cu mai multă experienţă de la Steaua (**Tătaru, N. Ionescu**) n-au avut evoluţii care să se cuvină subliniate.

De cealaltă parte, la Politehnica Iaşi, experienţa şi valoarea lui **Simionaş** au avut o expresie concretă, el fiind nu numai cel mai bun din echipă dar chiar de pe teren. A muncit foarte mult, a căutat mereu să-şi însufleţească coechipierii şi — nu numai atît — **s-a străduit să canalizeze acţiunile de atac ieşene pe cele mai bune căi de desfăşurare.** Rolul acesta al său are însă şi un... revers, traductibil printr-un anumit **stereotip** care se creează pe durata unui meci în modalitatea de acţiune a echipei: mingile venite din apărare trec automat pe la el, fenomen uşor de sesizat de adversar, care ajunge ca — după cîteva repetări ale schemei — să găsească măsurile de contracarare. Printre jucătorii cu mai multă experienţă ai Politehnicii se numără desigur **Ianul** şi **Stoicescu.** Ei au căutat să imprime un oarecare ermetism apărării (tendinţă normală în deplasare şi în faţa unui adversar cu atac de temut), dar au trebuit să recurgă **mai mult la rutină decît la mobilitate...** Să-i acordăm şi lui **Goleac** beneficiul plusului de experienţă şi să-i găsim materializarea în abilitatea şi calmul cu care a fructificat ocazia de gol. Ceea ce nu avusese, de exemplu, mai puţin rutinatul Dănilă, cu cîteva minute mai înainte...

Radu URZICEANU

BUCUREŞTI. G. Sandu şi Györfi într-o pasionantă cursă după balon. Braşoveanul, mai rapid, a avut cîştig de cauză. (Fază din meciul Dinamo — Steagul roşu, 3—2) Foto : S. BACKSY

CULOARE ŞI GENEROZITATE...

Echipe cu ani mulţi în prima divizie, **Dinamo** şi **Steagul roşu** au avut şi răgazul şi obligaţia să ridice fotbalişti de prima valoare care nu au o bătrîneţe fiziologică, ci una competiţională, de sens pozitiv, creator şi util. În unsprezecele — campion, rolul de conducători — tactici şi spirituali — ai formaţiei revine celor doi internaţionali de renume, care şi-au adus de atîtea ori aportul şi în construirea unor frumoase performanţe ale echipei naţionale — **Dinu** şi **Radu Nunweiller.** Asupra evoluţiei lor ne vom opri pentru că ea prezintă o serie de observaţii ce trebuie rostite, după părerea noastră.

Dinu rămîne acel animator inimitabil al dinamoviştilor. Dăruirea lui în joc găseşte greu egal în vreunul dintre ceilalţi fruntaşi ai fotbalului nostru; dorinţa lui fără margini nu numai pentru victorie dar şi pentru a fi mereu în luptă, îi joacă însă, uneori, feste. Dar intenţiile lui generoase nu pot fi puse la îndoială. În jocul cu Steagul roşu, căpitanul dinamoviştilor n-a strălucit ca de obicei, şi încercînd, acum, să-i găsim explicaţia, credem că mai puţin spectaculoasa lui evoluţie stă în aceea că, la faza care a precedat golul egalizator al braşovenilor, **Dinu** şi **Pamfil** s-au încurcat la o minge. Din acel moment, **Dinu** a devenit mult mai prudent, deşi nu s-a dat la o parte din a controla baloanele care plecau din apărarea pe care o dirijează. Sau de a declanşa acele acţiuni care au la origine pasele de lungă distanţă, „secret" ştiut aşa de bine de exjuniorul tîrgoviştean. **Radu Nunweiller** a fost marcat de o eclipsă de formă pe care am simţit-o şi am înţeles-o. Foarte solicitat de multe sezoane, acest jucător fără odihnă a întîlnit un moment de dificultate; aşa părea să fie şi acest joc, prin ceea ce arăta prima repriză. Dar, după pauză, parcă scăpat de sub o apăsare, ultimul dintre Nunweilleri rămas în arenă a redevenit acel catalizator al atacului, a reapărut în toate zonele terenului, a centrat, a pasat, a şutat, şi — mai cu seamă — a creat faze de o rară spectaculozitate.

Dincolo, ne-am întîlnit cu **Pescaru** şi **Györfi.** Jucători de factură total diferită, cu misiuni deosebite în acest angrenaj foarte bine organizat şi solid al Steagului roşu. Şi duminica trecută, cei doi au fost două dintre piesele preţioase ale mecanismului. Revenit la rolul care l-a consacrat, de mijlocaş ofensiv, **Pescaru** a realizat — cu imaginaţie şi cu armele unei tehnici pe care totdeauna am admirat-o — o suită de remarcabile acţiuni. În prima repriză, trei asemenea inspiraţii ale lui **Pescaru** puteau foarte bine să însemne goluri. **Györfi a slujit** — cu o decizie şi cu o precizie care îl fac aripa ideală de contraatac — ideea vitezei şi a execuţiei surprinzătoare.

„Bătrînii" echipelor au colorat frumos şi cu generozitate meciul de pe Dinamo.

Eftimie IONESCU

PRESTAŢIILE BUNE ALE UNUI CUARTET

Partida de la Petroşani, dintre **Jiul** şi **F.C. Argeş**, n-a avut prea multe momente de spectaculozitate. În schimb ea a purtat amprenta unei lupte deosebit de încleştate dată fiind marea miză a celor două puncte după care gazdele au tînjit de la începutul campionatului. F.C. Argeş, ţintind — vădit — un posibil egal, a acceptat această ciocnire plecînd, probabil, de la ideea că graba gazdelor în realizarea fazelor de poartă le va face pe acestea să greşească ţinta porţii apărată de expetroşeneanul **Stan.**

Deci, invitată la ofensivă, formaţia minerilor s-a angajat cu toată capacitatea ei pe un drum care să-i aducă succesul final. Fireşte că întreaga echipă a muncit enorm în partida de duminică, dar trebuie să recunoaştem că patru din componenţii formaţiei s-au impus cronicarului. Este vorba de căpitanul echipei, **Libardi, Stoker, Georgescu** şi **Tonca** — jucătorii cei mai experimentaţi ai Jiului, cu vechi servicii în Divizia A care, împreună cu reprezentanţii noului val (**Mulţescu, Naghi, Roznai** — ca să-i numim numai pe aceştia), au marea răspundere morală de a readuce teamul din Petroşani pe linia de plutire din toamna anului 1972. **Primul a impresionat prin marea lui capacitate de luptă, prin omniprezenţa sa în faţa careului argeşean, prin inteligenţa unor schimburi derutante realizate cu Mulţescu; Stoker**, în afara faptului că a depus şi el un mare travaliu la mijlocul terenului pentru a stopa incursiunile lui **Roşu**, ori **Mustăţea**, sau a-l deposeda pe mult prea rafinatul **Dobrin** — uneori a făcut toate acestea cu inerente stîngăcii, dat fiind faptul că din acest sezon evoluează pe post de mijlocaş — **are meritul înscrierii a două goluri, ceea ce lasă să se întrevadă disponibilităţile lui ofensive. Georgescu** şi **Tonca** s-au completat reciproc în apărare, **fiind foarte prompţi şi destul de exacţi în îndepărtarea puţinelor (dar realelor) pericole create pe contraatac de piteşteni.** În concluzie, prestaţiile bune ale acestui cuartet au avut darul de a stimula şi pe jucătorii tineri ai formaţiei Jiul, care n-au cedat lupta pînă la fluierul final al arbitrului.

În tabăra argeşenilor am reţinut **jocul sobru şi decis al lui Vlad (din care mai tînărul coleg de linie Cîrstea a învăţat foarte mult), tenacitatea lui Mustăţea şi, fireşte, lucrurile excelente realizate de Dobrin — puţine la număr, ce-i drept, dar suculente şi pline de fantezie.** Sigur că poate el ar fi reuşit să-şi facă şi mai simţită prezenţa în acţiunile ofensive ale echipei, dar din moment ce colegii lui au jucat prea retras, uneori n-au fost pe poziţiile viitoare la care decarul argeşenilor se gîndea (**Troi, Jercan, Roşu**, deci nume cu experienţă şi prestanţă în fotbalul nostru). **F.C. Argeş** a trebuit să plece steagul în faţa unei formaţii care, de atîta luptă depusă în joc „terminase benzina" de prin minutul 70.

Stelian TRANDAFIRESCU

CAUZELE CARE AU GENERAT PARADOXUL DE LA PLOIEŞTI

Să subliniem, din primele rînduri ale comentariului nostru la temă, acest **paradox**, furnizat de partida **Petrolul — U.T.A.:** sîmbătă, la Ploieşti, reuşita — şi încă la scor! — a fost de partea echipei cu mai puţini jucători rutinaţi decît adversara ei, o învinsă fără drept de apel. Pentru a risipi orice dubii în legătură cu afirmaţia noastră să-i numim, îndată, pe aceşti fotbalişti cu state mai vechi de serviciu, posedînd, deci, acea **experienţă competiţională.** I-am avea la Petrolul, cu o oarecare doză de îngăduinţă, pe **Gruber, Crîngaşu, Dincuţă** şi **Pîrvu** (utilizat mai mult în formaţii divizionare B), ar fi vorba la U.T.A. — fără nici o teamă de a fi contrazişi — de **Birău, Pojoni, Popovici, Axente, Broşovschi, Kun** şi **Domide** ultimul folosit, la Ploieşti, doar 45 de minute.

De ce anulează, de o asemenea manieră, tabela de scor avantajul, mereu demn de luat în seamă, cu care formaţia oaspete pornea încă din start? Pentru că sîmbătă, cu foarte puţine excepţii (**Broşovschi** şi **Kun**, şi acestea insuficient conturate pe ansamblul partidei), ceilalţi componenţi de bază ai textiliştilor au avut o evoluţie ştearsă; de la experimentatul trio defensiv — **Birău, Pojoni** (mult mai puţin inspirat şi prompt în intervenţiile lui de stoper de acoperire), **Popovici** (uşor depăşit de aripa lui, în repetate situaţii) — trecut prin focul dîrzelor întîlniri cu Feyenoord, precum şi cu alte formaţii de prim plan ale fotbalului continental; trecînd pe la jucătorii de mijloc (cu excepţia lui **Ghiţă**, toţi ceilalţi, **Axente, Broşovschi** şi **Domide**, vinovaţi de a fi îngreuiat misiunea apărării imediate, prin modul destul de lejer în care au înţeles să efectueze marcajul) şi ajungînd la **Kun** (în linia întîi), adesea prea izolat, între **Ciupitu** şi **Crîngaşu**, pentru a nu i se cuveni, lui singur, circumstanţe atenuante.

Mai decisă şi mai proaspătă în joc, **Petrolul a demonstrat, odată în plus, că — şi în cazul în care o echipă nu întruneşte prea mulţi jucători cu experienţă competiţională — sînt posibile remarcabile evoluţii, cu condiţia ca respectiva formaţie să fie bine orchestrată în jurul celor 3—4 oameni de bază, cei ce sînt datori să gîndească mai mult pentru întregul „11".** S-a întîmplat, este drept, ca, de pildă, **Gruber** să nu aibă sîmbătă prea multe probleme de rezolvat în duelul său cu **Trandafilon**, dar este şi meritul fundaşului ploieştean, acela de a se fi impus din primul minut în faţa ex-metalurgistului bucureştean; o aripă de talent, dar încă prea inhibată sub tricoul proaspăt de divizionar A. Jucînd calm şi precis, fără mişcări inutile, **Crîngaşu** şi-a făcut şi el datoria în linia de fund. Fotbalistul, însă, cu pondere în economia şi mai ales în ideea de joc a echipei a fost, în această partidă, **Dincuţă.** Cel ce a coordonat (în rolul lui de vîrf II, împreună cu **Cozarec** şi **Angelescu**) acţiunile ofensive, dîndu-le culoare şi eficacitate, prin demarcări şi infiltrări pe culoarele libere. Cu **Dincuţă** alături, şi celuilalt înaintaş central al Petrolului, lui **Pîrvu**, i-au reuşit multe lucruri bune, ca mişcare şi realizare într-o zonă, totuşi, de regulă, aglomerată.

Descrise, pe scurt, cam acestea au fost cauzele care au generat paradoxul de la Ploieşti...

Gheorghe NICOLAESCU